

[Hækkerup.]

Kommunalbestyrelsen at vælge Hjælpekassebestyrelsen. Det var ogsaa en Udvej, og jeg ved ikke, om der vilde ske nogen Skade derved. Men, som sagt, jeg vil ikke binde mig til den Tanke.

En anden Ting, som vil følge af denne Forandring i Valgmaaden, som den højtærede Minister har foreslaaet, er, at Valget til Hjælpekassebestyrelsen skal fremskyndes, naar det skal foretages efter samme Regler som Valget til Kommunalbestyrelsen. Det er jo saadan, at Valg til Kommunalbestyrelsen skal finde Sted inden 15. Marts, men Valg til Hjælpekassebestyrelsen skal efter den gældende Hjælpekasselov blot finde Sted inden Maanedens Udgang, altsaa senest 31. Marts. Denne Forskellighed har for øvrigt bevirket, at det er blevet ret almindeligt, at man rundt om i Kommunerne ikke lader afholde Valg til Hjælpekassen, men træffer Aftale om et Fredsvalg til Hjælpekassen paa Grundlag af den Styrke, som man ved det nylig afholdte Kommunvalg har faaet konstateret, at de forskellige Partier raadede over. Men dette Fredsvalg vil altsaa efter den højtærede Ministers Forslag blive udelukket i Fremtiden.

Saa er der Spørgsmaalet vedrørende Statens Refusion, som er fastsat i Lovforslagets § 10, som lyder paa, at den skal være indtil $\frac{1}{3}$, dog ikke over 750 000 Kr. Ja, det er jo et gammelt Spørgsmaal, som vi i adskillige Aar har diskuteret her i denne Sal; og jeg skal derfor angaaende dette kun sige, at jeg synes, det vilde være naturligt, at Kommunerne fik den ene Trediedel af deres Hjælpekasseudgifter refunderet; det vilde være naturligt i Betragtning af, at der ikke finder nogen mellemkommunal Refusion Sted for ydet Hjælpekassehjælp. Jeg er bekendt med, at man i sin Tid, da man drøftede Forslaget til en Hjælpekasselov her i Tinget, var inde paa Spørgsmaalet om Ydelse af mellemkommunal Refusion. Det opgav man; og jeg tror, det var rigtigt. Ganske vist ved jeg, at hvis der blev indført mellemkommunal Refusion, vilde Købstæderne gennemgaaende slippe billigere og Landkommunerne faa større Udgifter, fordi Landkommunerne har langt flere forsørgelsesberettigede boende i Købstæderne end omvendt. Men jeg vil dog ikke anbefale, at man gaar til dette Skridt. Det vilde for det første nødvendiggøre et meget stort Administrationsapparat, en Mængde Afhøringer, Skrivelser o. s. v., og for det andet vilde det i højere Grad bidrage til, at Hjælpekassehjælpen kom til at ligne Fattighjælp derved, at Forsørgelseskommunen

skulde have Underretning om, hvem der havde faaet Hjælpekassehjælp. Jeg finder det altsaa naturligt, at man ikke kommer ind paa Tanken om mellemkommunal Refusion. Men saa er det til Gengæld ogsaa naturligt, at Staten som den, der omfatter alle Kommuner, yder den ene Trediedel. Den højtærede Indenrigsminister og sikkert ogsaa hans Meningsfæller har den Opfattelse, at det er naturligt, at de Kommuner, der bevilger, ogsaa skal betale. Ja vel; men de betaler jo ogsaa; naar de betaler de to Trediedele, falder dog virkelig Hovedparten af Udgiften paa dem. Jeg vil derfor henstille, at Maksimumsgrænsen for Statens Ydelse, de 750 000 Kr., bortfalder, og at man fastsætter Statens Tilskud til en Trediedel af Udgifterne.

Der er, som sagt, adskillige saadanne Bestemmelser i Lovforslaget, som vi fra vor Side kan forhandle om; men det er i høj Grad nødvendigt, at vi faar grundige og alsidige Oplysninger, baade om, hvorledes man mener dette Forslag vil virke, og ogsaa om, hvordan der bliver taget paa det blandt de interesserede ude omkring i Landet. Men Forslagets Hovedtendens, den voldsomme Nedskæring af Hjælpekassehjælpen og de vilkaarlige Bestemmelser i §§ 2 og 4, vil Socialdemokratiet af yderste Evne modsætte sig; og vi vil bidrage vort til at rejse Befolkningens Stemning imod dem.

C. J. F. Sven: Da den designerede Ordfører for mit Parti, det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, er blevet forhindret, skal jeg tillade mig paa mit Partis Vegne at fremsætte nogle Bemærkninger til det her foreliggende Lovforslag.

Jeg skal begynde med at konstatere den rolige Tone, der beherskede den sidste ærede Talers (Hækkerup) Udtalelser, og som glædede mig, idet jeg deri ser en Mulighed for, at dette Lovforslag kan faa en fuldstændig saglig Behandling, ikke alene her i Tinget, men ogsaa under den Udvalgsbehandling, der jo senere vil komme. Man har nemlig set, at der, da dette Lovforslag kom frem, fra forskellige Sider blev kørt op med — jeg tør maaske sige: de store Kanoner overfor Forslaget, idet man gjorde gældende, at dette Lovforslag tilsigtede at danne Afslutning paa den Nedskæringspolitik, der er blevet ført fra Regeringens Side paa det sociale Omraade, og at det havde til Hensigt nu at stoppe det sidste Aandehul, der var for dem, der sad daarligt i det, med andre Ord, at dette Lovforslag skulde være Prikken over i'et i den sociale Nedskæring. Jeg tror, det er noget med Urette, man har